

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD.

No. 8.
2

April 1. 1892.
Mai

A pedagogical literary and social Monthly.

50 Cents pr. annum.

Vol. II.

Simonedes.

Frit efter Julius Sturm.

Simonedes, Tænkeren, ergang
Kaldtes for sin høie Konges Sæde:
„Tvende Nætter fra mit Leie har
Tvivlens Tanke skræmmet Søvnens Stæde!

Man har rost for mig din Visdoms Magt —
Hvad er Gud? Kan du mig det forklare?
Misligt, at min bange Tvivl svandt hen,
Hvis Du kunde dette mig besvare!”

Simonedes talte: „Herre stjent
Til Betænkning mig to korte Dage,
Saa maasse det lykkes mig med Svar
Til din Trones Fod at naa tilbage!”

Koligt paa den anden Dag han gif
Til sin Konge: „Dybt jeg maa beklage,
Allfor hurtigt, Herre, Tiden svandt,
Stjent endnu mig fire korte Dage!”

Otte fordred' han den fjerde Dag,
Seksten, da den ottende var runden,
Da hans Konge blev af Brede bleg,
Af hans Taalmod hver en Rest var spunden.

„Med mit Spørgsmaal tør Du drive Gjel?“
Koligt hørte man den lærde sige:
„For hver Dag, der gif, dit Spørgsmaal, Drot,
Monne opad for min Tanke stige!”

Om end Millioner Verdner ham
Priiste, om ham loved' tusind' Munde,
Lod den evige, uftabte Aand
Af den stabte Aand sig ei udgrunde!”

Den rette Klogskab.

(Dr. Luthers Leveeregler for menige Kristne.)

Ogsaa Klogskab er en vigtig Kunst i Livet, thi hvor den fattes, vil man, i hvad Stand man hører til, begynde gaa paa enhver Ting, og bære sig forkeert ad med Alt, hvad man har at gjøre. Endog Jesus selv foreskriver os jo Klogskab, idet han siger: „Værer snilde som Slanger, men eensoldige som Duer.” Thi Gud har givet dig din Forstand og dine fem Sandser, for at du skal bruge dem og vel overveje, hvorledes du skal gribe enhver Sag; og Den, som gaaer blindt løs paa Sagen uden at bruge sin Forstand og Eftertanke, han vil kun gjøre sig selv Skade, og kan derfor kun give sig selv Skylden. Der har vel ogsaa været Folk, som, naar de havde begyndt dumt paa en Ting, og den saa ikke vilde lykkes for dem, raabte til Gud og sagde: „Kjære Gud! Hvorfor hjælper du mig ikke?” Og dog havde den kjære Gud hjulpet dem, thi han havde jo givet dem Forstand, og den skulde de have brugt. — Hvad der staaer i din egen Magt at udrette, det skal du ogsaa gjøre saa godt, som du veed og kan, og først naar Tingen endda ikke vil gaa for dig, tør du opgive den, og vente, hvad Gud vil give dig. Jeg vil herom fortælle en Historie. To Skomagere arbejdede begge med Fliid og Trost, og man kunde Intet udsætte paa deres Liv og Levnet, men med den Ene gif det ikke rigtig, som det skulde, hvorimod den Anden havde Overflødighed og mere end til Opholdet. Grunden var, at han talte smukt og venligt med Folk, saa de fit ham kjær og gade ham fuldt op at bestille, hvorimod den første ikke gjorde saaledes, og derfor vilde det ikke ret gaae fremad med hans Vlykke. Saaledes skulde ogsaa vi, Enhver i sin Stand og i sine Forretninger, handle forstandigt og Klogt, dog uden Svig og Falskhed. Og omendskjøndt vi med Visshed vide, at Gud sørger for os, saa bør vi dog tillige vide dette, at vi paa bedste Maade skulde bruge og nytte, hvad Midler og Ting Gud har tilladt og anvist os at bruge. Vi skulde ikke fare blindt frem, menende, at det nok vil gaae, da vi jo have Guds sikre Forjættelser og Vøster. Thi det er hans Villie, at vi skulde bruge de Ting, som han har skabt, for at vi derved skulde erhverve os Livets Ophold og fremme vor Betsfærd. Saaledes gjorde ogsaa Patriarkerne; ogsaa de havde sikre Forjættelser fra

Herren, og dog foragtede de ikke almindelige Widlers Anden- delse, men brugte deres Forstand og Duellighed baade til at undgaa Farer og til at føre deres Liv med Bidsdom. Uden saadan Forstand paa Livet vil du heller ikke raade og hjælpe din Næste, naar han er i Nød og Trængsel, men kun gjøre Ondt værre, eller kunne trøste og opmuntre ham, eller have den rette Evne til broderligt at irettesætte og formaane ham, naar han snubler.

Der gives ogsaa Folk, som tiltroe deres egen Klogskab Alt, og slet ikke ville høre, hvad andre Mennesker sige dem, eller agte paa deres Raad. Herved skeer det da ofte, at endog store og meget fromme Mænd afstedkomme stor Ulykke med deres urimelige Planer, og at de, fordi de i deres Selv- tilfald mene at være visere end alle Andre, mangen Gang for- dærve en god Sag, som burde være fremmet. Thi det gaaer os ofte akkurat som Bonden, der indbildte sig, at hans Bogn gif saa tungt, fordi Hjulefælgene vare noget brede, og desaa- sag lod dem gjøre skarpe, forat Hestene des raslere kunde føre Bognen frem; med hvilket Paafund han dog kun udrettede, at Hjulene skare saa meget dybere i, og hans Bogn ikke kunde bringes af Stedet. Heller ikke overlægge vi altid vore Sager med den hjære Gud, menende, at vi nok kunde udrette vort Forhæsende ved egen Klogskab alene; hvoraf da følger, at vi ikke anbefale Sagen til ham, end mindre bede ham om Hjælp og Betsignelse dertil, hvilket dog en sand Kristen burde gjøre ved alle sine Foretagender og Arbejder. Dette, siger jeg, er en falsk Klogskab, himmelvidt forskjellig fra den sande For- sigtighed, der giver Agt paa Alt, er skarpsindig og klog og op- mærksom paa, hvad der kan fremme eller skade Sagen, og dog med alt det ikke glemmer Gud. Men som Verden nu ceengang er, kalder man Den en klog Herre, som efter god Sprogbrug egentlig burde skjældes for en lumsk og svedig Bedrager; og Den, som bedst forstaaer at narre og forurette Andre, han gjør sig til af ret at gjøre sine Sager klogt. Men dette er en lumpen og uederdrægtig Klogskab; den Slags Klogskab har ogsaa Satan; og hvis du har den, saa ligner du ham. Ja jeg vil gjerne troe, at Mauge havde bragt det meget vidt i denne Klogskab, nemlig de, som ved deres Smuhed forstaae at snue sig fra Alt, og med saa megen Forstillelse at besmykke deres Sager og at gjøre Omvøb, eller ved listige og ondskabs- fulde Streger forstaae at tilhulle og skjule Alt. Ak Gud! Med saadanne Folk vil jeg slet Intet have at gjøre, skjøtter heller ikke om deres Klogskab, men bliver hellere ved min egen Enfoldighed.

En Prædiken paa urette Sted.

Af Henrik Scharling (Nicholai.)

Nogle Mile fra Milano ligger en lille fattig Landsby. Dens Indbyggere er for Størstedelen Bøvere, et Par af dem have lidt Gods at opdyrke, men fattige ere de alle til Høje. De leve fra Haanden i Munden; det eneste, de have Overflod paa, er Børn.

Til denne lille Landsby kom en Eftermiddag en ung Præst, der nød en overordenlig Anseelse paa Grund af sin store Vel- talenhed. Naar han prædikede i Milano, var Kirken propfuld af Mennesker. Alle Gange og alle Trapper besatte, ja selv

ud paa Gaden stod der Skarer for at lytte til, og utallige vare de Kommetørklæder, som bleve vaade. Nu havde han havt det Uheld, at hans Bogn havde taget Skade ved Klubbens u- forsigtige Skjersel, og han var derfor nødt til at blive Ratten over for at faa den istandsat.

Det rygtedes naturligvis i den lille By, hvilken mærke- lig Personlighed der var ankommen, og Byens Indvaanere rettede derfor en indtrængende Anmodning til ham om at prædike næste Morgen i deres Kirke, for at ogsaa deres Hjer- ter kunde opbygges og glædes ved hans sjældne Betsalenhed. De kunde rigtignok ikke betale ham derfor, dertil vare de for fattige, men de bade ham om at gjøre det af Christenkerlighed. Den unge Præst hulkedes over dem, og lovede at opfylde deres Ønske.

Næste Morgen var den lille Landsbykirke saa fuld af Til- hørere, som den paa nogen Maade kunde være. Texten, som lagdes til Grund for Prædikenen, var Vignelser om den rige og den fattige Mand. Prædikanten holdt for, at den rige Mand havde været en Agerkarl, og at det var Grunden til, at han kom i Helvede. Han tog deraf Anledning til at holde en Præ- diken imod Ublaas paa høje Renter. Saavel af det gamle som af det nye Testamente beviste han klarlig, hvor utilste- delligt saadant er. Han tog ovenikjøbet Statsøkonomien til- hjælp og viste, hvor fordærveligt det er for selve Borgerfam- fundet. Jo længere han talte, desto varmere blev han. Med treffende Billeder og slaaende Beviser gjorde han det klart, at Agervæsen og ublu Renter er en Djevleens Strikke om Halsen paa ethvert Christenmenneske. Kort sagt, Agervæse- net blev eftersøgt og uddrevet af hvert tænkeligt Smuthul, og det med en saadan Overbevisnings Styrke, at enhver Agerkarl, som hørte denne Prædiken, maatte gaa i sig selv og omvende sig.

Den lille Menighed var da ogsaa dybt rørt. Mændene sad med bøjede Hoveder i stille Eftertanke, mange af Kvin- derne ndgjøde Taarer, og da de kom ud af Kirken, vare de alle enige om, at saa vidunderlig en Prædiken havde de aldrig før hørt. Kunde de saa sli en Prædiken hver Søndag, da skulde de nok alle blive meget bedre Christne.

Men en gammel Stodder med et rødt Silkekæde bundet om Hovedet og et Skæg, der i mange Dage ikke havde gjort Bekjendtskab med Ragekniven, delte ikke denne almindelige Begejstring. Han sagde: „Ja, det var en udmærket Præ- diken, naar den bare var blevet holdt i Domkirken i Milano, hvor Pengemandene og de store Kjøbmænd komme. Men hvad Gavn den skal gjøre her i vor lille Landsby, det ved jeg ikke. Thi vi er alle nogle fattige Djevle, og der er saa- mænd ingen af os, der tænker paa at ublaas penge mod høje Renter. Dvertimod, vi spekulerer allesammen paa, hvordan vi kan faa Penge til Vaans mod de de lavest mulige Renter. Havde den gode Præst givet os nogen Anvisning derpaa, skul- de jeg have sagt ham mange Tak derfor. Eller i al Fald kunde han, istædtfor hele Tiden at tale om den rige Mand have talt til os om den fattige Mand og vist os, at naar vi følge hans Exempel og bære Fattigdommens Kors med Taalmod og Gudhengivenhed, saa kunne vi ogsaa komme i Himmelen! Men som Prædikenen nu er, kan jeg kun sige: Det var en deilig Prædiken, men den blev afleveret til det feile Vaanekon- tor.

Den gamle Stodder havde Ret. Den kirkelige som den verdslige B:italenhed er en herlig Gave, der underfuldt kan røre og bevæge Menneskehjærterne, men skal den udrette mere end at fremkalde skygtsige Stemminger, skal den lægge en værdig Grund for en fast og sikker Overbevisning, da kræves som første Betingelse, at den er afpasset efter Tilhørernes Tarv.

Forglemmigei.

Da Gud Herren havde skabt himmel og jord og alt, som paa jorden er, gav han væksterne deres navn og bød dem at bevare sine navne vel. Men en liden blomst, af farve blaa som den skyfri himmel, kom snart tilbage til sin skaber. Med taarer i øiet sagde den klagende: „Herre, jeg har i verdens vrimmel og larm forglemmt mit navn. Hvad kaldte du mig?“ Herren svarede: „forglemmig-ei.“

Den lille blomst grundede over disse ord og trak sig tilbage i ensomhed ved en stille bæk. Der straalet endnu idag blomstens blaa pine med de smaa gyldne stjerner i midten. —

Men naar nogen plukker den lille blomst, raaber den kjære Gud gennem den til ham: „forlem mig ei!“

Guds forjorg.

Et barn sprang legende om paa gulvet og havde meget at bestyre. Smaa glasskuffer var dets penge; af bordskuffer byggede det hus, og en klap tjente det til hest.

Faderen sad ved bordet og skrev. Han ordnede sager, som i fremtiden skulde blive til stor nytte for barnet. Undertiden løb det op til faderen, stillede ham barnlige spørgsmaal og ønskede at have snart et, snart et andet at lege med. Faderen svarede blot sjelden, arbejdede altid, men havde et vaagent øie med barnet, saa det under legen ikke skulde tage nogen skade.

Dette er et skjønt billede af Guds omsorg for os. De voksne mennesker leger ofte som smaa børn. De samler og forberuger; bygger op og river ned, de ager og rider og mener, at de udretter store ting, som Gud vel burde agte paa. Imidlertid sidder den alvidende Gud og tegner op vore dage i sin bog. Han ordner og udretter alt til vort bedste og har et omvaagent øie med vor barneleg, at vi ikke maa skade os.

Det ægyptiske Mørke. I en tysk Avis læses: Bibelen fortæller, som bekendt, om det ægyptiske Mørke. Denne Beretning har man nu underkastet en kritisk-astronomisk Undersøgelse. Under den Antagelse, at „det ægyptiske Mørke“ var en Solførmørkelse, har man beregnet alle totale Solførmørkelser i det 13de og 14de Aarhundrede f. Kr. Deraf viste det sig, at blot en eneste kunde være af Betydning for Ægypten. Det er den ringformede Solførmørkelse den 13de Marts Aar 1335 f. Kr. Da denne idethede stemmer overens med det i Bibelen omtalte ægyptiske Mørke er det høist sandsynligt, at den er identisk med nævnte Førmørkelse. Er dette Tilfælde, drog altsaa Jøderne ud af Ægypten den 27de Marts Aar 1335 f. Kr.

„Kajla“, en Fortælling fra Finmarken af Prof. J. A. Friis. Oversat fra Norsk af Ingerid Markhus.

Det er i Ordets fulde Betydning en god Bog, som vor Landsmand Prof. J. A. Friis har skænket den nordiske Læseverden, og Fru Ingerid Markhus fortjener Anerkjendelse, fordi hun, ved at omplante den paa engelsk og amerikansk Grund, har gjort den tilgængelig for en endnu langt større Læsekræds.

Bogens Fortælling, der foregaar i Finmarken, bevæger sig paa en historisk Baggrund. Den giver et Kulturbillede fra forrige Aarhundrede, en Skildring af lappiske Samskudsforhold, af Lappernes hele Liv og Færd. Man ser Lappen i sit Telt sammen med sin Familie; man lærer hans Slæde- og Sæstofarter at kjende, man følger ham paa hans Nomadevandring til Havet og atter tilbage til de høie Bjerge. Man lærer at kjende hans religiøse Nørelser, hans Hørelser og Videnskaber, Kjerlighed, Brede og Had. Og samtidig hermed giver Forfatteren en tro og livlig Skildring af den storlagne Natur i hine øde, høinordiske Regioner. Det er, som man med egne Øine ser Midnatsjølens luende Straaler og Nordlysets Skjer henover det tause Landskab. Man ser de islagte Fjorde, de sneedakte Bakker og Dale. Alt er gjengivet med sande, naturtro Farver.

Fortællingens Traad slynger sig som sagt henover denne Baggrund. Som Laen er uadskillelig fra det Landskab, hvorigennem den bugter sig, er Fortællingen inderlig uadskillelig knyttet til hine Kultur- og Naturskildringer. Det er et norsk Pigebarns Historie, der som Patteglut findes forladt og hjælpeløs af en rig Laplænder, Vaagje. Hun opfores i hans Hjem som hans egen Datter, omfattet af alle sine Omgivelser med Kjerlighed og Deltagelse. Hun vokser op til en oprigtig Laplænderinde, kyndig i alle de lappiske Øratter, men samtidig øver hun en foræblende Indflydelse paa sine Hæller, høiner deres religiøse Synspunkter og formilder deres ofte raa og barbariske Sæder. Denne unge norske Piges ydre og indre Liv er glimrende skildret af Forfatteren, og hendes Kjerlighedshistorie er tegnet med fine, mesterlige Træk. Og saa den rige, grundværlige Vaagje og hans Hustru er hyperlig karakteriseret, men mest haandgribelig, saa at sigte staaende som lyslevende for Læseren er dog Laplænderen Jaampa. Han er en raa, halvhedenst og vild Natur, men bag ved denne haarde Skal slaar der et i sin inderste Bund godt og varmt Hjerte. Han fatter Kjerlighed til det fremmede Barn, næsten en Hunds trofaste, ubetingede Kjerlighed. Og Kajla bringer den haarde Skal om hans bedre selv til at brieste, han lærer at bede og hans vilde Livsvaner mildner. Voksende og gribende fortalt er Bogens Slutningsscene, hvori Jaampa dør.

Disse er Fortællingens brede Hovedtræk; den er med saa Ord heftigjennem underholdende og interessant.

Det er Fru Ingerid Markhus, der har oversat denne glimrende Bog. Oversættelsen er i et og alt vellykket. Sproget er rent, korrekt og let at læse. Med sin Forstaaelse har Oversætterinden tilegnet sig Forfatterens Aand, og med Mesterskab har hun flere Steder gjengivet tekniske lappiske Ord og Bendinger i det engelske Sprog. Det er Oversætterindes Debut, hendes første Arbejde paa det literære Omraade, og den Dygtighed og Begavelse, hvormed hun

har udført det, opfordrer til en fortsat Virksomhed i denne Retning.

Bogen er tilfalds hos Ingerid Markhus, Willmar, Minn. og dens indre Værd i Forbindelse med den smukke Udstyrelse og billige Pris — \$ 1.00 — synes at indeholde en Opfordring for enhver, der nærer Interesse for Literatur — særlig norsk Literatur — til at anskaffe sig den.

Kristian.

Hr. Redaktor!

De er saa venlig i sidste No. af den første Aargang at takke Læseren for det gamle Aar. Jeg synes nu, det er os Læsere, som har at takke Luth. Univ. Herald for den gode, sunde opbyggelige Læsning den har skaffet os Læsere. Jeg ser, der er anvendt Skjønsomhed ogsaa ved Valget af lettere Læsestof og vist Flid for at holde borte saadan usund Læsning, som vel kan vække Interesse, men ikke opbygge eller befære. At den nye Aargang af Herald ikke vil staa tilbage for den gamle, derom giver den fortræffelige Artikel „Tidens Fylde“ os godt Haab. De korte Anmeldelser af gode, populære Skrifter er meget tjenlige for vort Folk.

Jeg ønsker Herald i det nye Aar den store Læsekreds, som den fortjener.

Guds Velsignelse til Arbejdet!

Deres

H. A. Preus.

Mange Tak!

Se saa, nu er Herald fixsat af Synodens ærverdige Formand. Herald er altsaa all right. Gid han nu vil arte sig vel ogsaa i Fremtiden! Den tilfattede Artikel „Tidens Fylde“ var optaget fra et dansk Blad „Jyllandsposten“, ved en Forglemmelse fik ikke Bladet Kredit for den. Methodisternes Blad havde aftrykt sidste Halvdel af den under Overskriften: „Gudslære!“

Red.

Hr. Redaktor!

Jeg sender herved Rejsepenge til lille Herald, indlagt 50 cents i Stamps.

Herald har et sundt og aandsfriskt Indhold. Han er liden, det er sandt. Men se hvor velopdragen han er. Naar han blir større, vil han blive en rigtig Herald i den lutheriske Kirke, hvis han holder frem, som han stævner. Vær da velkommen, lille Herald! Jeg ønsker, du vilde komme 2 Gange i Maanedes, om du kunde. Vi venter paa dig.

L. M. Johnson.

Minneapolis, 15de Marts 1892.

To Blade for en Dollar!!!

Herald og Northwest Horticulturist faaes franaaff for en Dollar Aaret. Dette er en Ordning, som vore Læsere straks bør benytte sig af. Northwest Horticulturist, Agriculturist and Stockman udfommer en Gang maanedlig med

16 Sider stort Format og koster alene en Dollar for Aaret. Dette værdifulde og nyttige Blad kan nu altsaa faaes sammen med Lutheran Herald for en Dollar. Saaledes sparer man 50 Cents. Northwest Horticulturist er Statens Organ og særdeles oplysende og befærende. Det giver Veiledning i Have- og Agerdyrkning, Meieristrel, Fædrift, Faareavl o. s. v. Det giver alle Oplysninger om Fremstribt i Landsbruget baade i Amerika og Europa. Det er prydet med smukke og anstuelige Billeder, fuldstændig paa Høide med vor Tid baade i Indhold og Udstyr. Dette Blad er aldeles uundværligt for enhver Landmand, der med Held vil lægge sig efter Frugtavl, Farming og Fædrift. — Send straks ind Bestilling paa begge Blade og læg ind en Dollar i Money Order.

Opgiv Navn, Postoffice, County og Stat. —

Til Rev. H. P. Bergh, Evanston, Ill.,

frembærer vi herved vor Tak for den usfortjente Opmærksomhed, han har vist os ved at sende os et Udsklip af et Methodistblad: „Den kristelige Talsmand“, samt nogle Foredrag af en M. Hansen i Norge. Men for disse Skrifters Indhold kan vi ikke takke uden forsaavidt, som de leverer nye Beviser paa Methodisternes flemme Wildfarelser i Verden om Synd og Naade.

Saaledes kan Hansen slet ikke fordrage den klare Guds Ords Være, at Daaben frelser os fra Synd, Død og fra Satans Rige; heller ikke kan han finde sig i, at Absolutionen er Guds Ord og er virkelig Sandhed, enten en ved Troen anammer den eller ved Bantro udelukke sig fra den givne Velsignelse. Samme Forfatter viser ogsaa, hvor overfladisk hans Erkendelse af Arvesynden er, naar han taler om udøbte Børn og uden videre anvender paa disse det Herrens Ord, der gjaldt Børn, som ved Omskjærelsen var optagne i Pagt med Gud. Der er en hel Del sørgeligt Kram i de Smaaopgaver, som er os tilsendt. Stykket i „Talsmanden“ er kun et nyt Bevis paa, hvor bidende og bitre de egenretfærdige og selvgede Mennecker er, naar man rører lidt ved deres Feil. Det er omtrent som at træde paa Ratten.

Har vi i vort lille Stykke om Methodisterne givet dem et Slag paa Munden saa har de nu i to Blade givet os mindst ti istedet.

Mormonerne's Sodoma

er dette deilige Salt Lake City. Her har de Jordans Flod, som løber ud i det store døde Hav: „The great Salt Lake.“ En overordentlig stor Folkemasse var samlet her den 6te April. Da lagdes nemlig Slutstenen til Mormonerne's store Tempel her. Man mener her da var samlet omkring 50 Tusind Mennecker. Byen skal have over 50 Tusind Indvaanere, og Jernbanerne bragte ind en utrolig Masse Folk til denne Høitidelighed. Dagen før denne begyndte, bragte bare Union Pacificbanen ind 35 fuldt pakkede Jernbanevogne, ifølge hvad Aviserne fortælle, og Rio Grandebanen samme Dag kom ind med et Train paa 18 Vogne fulde af Mennecker. De statfæls Mormoner har nok adskillig Begejstring endnu for sin beklagelige Religion. Den sidste Dag af deres Konferents

holdtes den 6te, og henimod Slutningen af Formiddagsseffionen ophjfer en af deres presidenter, at Hofiannafangen skal hnges under Vægningen af Slutningen, og at det gjaldt at hnges vældigt og som af en Mund. Derpaa staa en af deres Apostle frem og indpver den store Forsamling paa over 2 Tusinde Mennesker, som da var samlet i deres store Tabernakel, i at strige Hofiana. Derpaa stod deres nuværende Profet og Seer, den næsten 90 Aar gamle Wilford Woodruff, frem og blandt andet Sniksnak htrede, at var der noget, som paa denne Jord vilde tiltrække Hærskarernes Guds Opmærksomhed, saa vilde det være Synet af denne store Menighed, naar den sang Hofiana. Han erindrede endnu godt den Tid, da Aabenbaringen af Daaben for de døde blev givet ved Guds Profets Mund. Intet Menneske paa Jorden, sagde han, kan ret slette denne Gaves Velsignelse, saa at vore Fædre, som ikke havde Velsignelsen af at have Evangeliet forkyndt for sig, kan frelses i Rjødet. Nu vil jeg, at hver Mand og Kvinde i denne Menighed, som kan, faar nogen Fortegnelse over sine Forfædre, at gjøre dette, thi vore Fædre er paa den anden Side af Støret i Fængsel og vil forblive der, indtil vi deres Gterkommere, opleder dem og ved vor Taab forløser dem ud af Fængslet. Derpaa gik han over til at velsigne de sidste Dages hellige, som de selv kalde sig, og sagde han var vis paa, at Joseph Smith, Brigham Young og John Taylor Kirkens forrige Presidenter ogsaa velsignede dem. Det Tempel, hvis Slutningssten man lagde, er en ganske anelig Bygning. Ved at betragte den vil vistnok enhver maatte forundre sig over den Opofrelse, Hengivenhed og Udholdenhed, som dette Byggearbejde vidner om. At det Folk, som faar Steene i Stedet for Brød, kan udrette saameget, er besynderligt. Templet skal være 150 Fod bredt og 250 langt med 6 Taarne, tre i hver Ende. Taarnene og alt er huggen Granit, hvoraf en hel Del er kjort 12 Mil med Oxer. Det midtre Taarn i østlige Ende er 210 Fod til Toppen af Slutningsstenen, som blev lagt den 6te April. Oven paa den staa en stor Figur, som man kalder Engelen Maroni, der med en lang Trompet skal udbasunere Kristi komme til et lusindaarigt Rige for Mormonerne. Figuren er 13½ Fod høj og forgyldt fra øverst til nederst. Til Forgyldningen skal der være opbrugt saameget som 100 Bøjer Gul blade.

Det midterste Taarn i den vestlige Ende er 204 Fod, og de øvrige 4 Taarne er noget over 180 Fod. Væggene er 167 Fod høi, nede er de 9 Fod og øverst 6 Fod tykke. Bygningen har været under Arbejde i 39 Aar og koster nu over halvtredie Million Dollars.

Det vil tage endnu et Aar at fuldføre Bygningen, og den vil koste over 3 Millioner Dollars. Jeg blir bestjæmmet, naar jeg sammenligner dette med vor Opofrelse. Os har Herren forkyndt Sandheden, lad os talke ham derfor og opofre os for hans Rige.

Lord Major i London

Joseph Savory stammer i lige Linje fra Karl den Store, - Pipin, Konge i Italien (+ 818), - Robert, Konge af Frankrige - Hugo Capet, Henrik I. af Frankrige og fra andre berømte kongelige Personer i Frankrige.

Efter det Nantiske Edikt kom hans Forfædre, som var Hugenerer, til England.

The World's Columbian Exposition.

Send 50 cents to Bond & Co., 576 Rookery, Chicago, and you will receive, post-paid, a four hundred page advance Guide to the Exposition, with elegant Engravings of the Grounds and Buildings, Portraits of its leading spirits, and a Map of the City of Chicago; all of the Rules governing the Exposition and Exhibitors, and all information which can be given out in advance of its opening. Also, other Engravings and printed information will be sent you as published. It will be a very valuable Book and every person should secure a copy.

Denne Bog vil uden tvivl blive meget værdifuld, og de Billeder og Smaastrifter som kommer senere, faaes altsaa gratis. Skriv til Bond & Co., 576 Rooker, Chicago, Ill. efter Guide to the Exposition. Væg ind 50 Cents i Bestaling. I Bogen vil der findes Billeder af sjeldne Ting fra alle Verdens Kanter, og ved at lase Bogen og betragte de smukke Billeder, gjør du en Tur til Verdensudstillingen i Chicago for 50 Cents og en two Cent Stamp.

Dygtige Mænd bør ansættes som Lærere ved vore Skoler.

I de sidste ti aar er mange læreanstalter blevne byggede inden den Norske Synode.

Bort kirkefolk lægger for dagen en voksende interesse for skolegjerningen, og de knytter store forhåbninger til sit arbejde i denne vigtige sag.

Det velsignelsesrige arbejde, som vort kjære Luther College har drevet blandt vore landsmænd, har baaret saa rigelig frugt, at det opmuntrer os til at oprette nye skoler. Antallet av unge gutter og piger, som søger hen til disse skoler bliver større for hvert aar; virkefredsen udvides, og de forskjellige dele af vort samfund faar mere direkte med vort skolevæsen at gjøre, end tilfældet har været før.

Disse kristelige skoler er av overmaade stor vigtighed for kirkens vækst og trivsel. Den indskydelse, de udøver paa vor opvoksende ungdom, vil blive en stor hjælp i vort kirkelige arbejde.

Forat drage vor ungdom til disse anstalter, og forat de kan have den størst mulige nytte av dem, maa vi se til, at undervisningen drives med dygtighed, og at den tillige drives i den rette aand. Det skylder vi baade dem, som bidrager til læreanstalterne og dem, som besøger dem, det bliver os derfor en pligt at ansætte dygtige lærere.

The teacher makes the school. Der kræves lærdom til at undervise paa en saadan maade, at eleverne kan have det rette udbytte av sin skolegang, og den, som ikke er i besiddelse af de nødvendige kundskaber til at give saadan undervisning, bør ikke ansættes som lærer ved nogen af vore høiere skoler. Læreren bør arbejde systematisk, og det kan han ikke gjøre, dersom han ikke er vel hjemme i sine sag. Han bør være usjagtig i sin hele undervisning. En overfladisk og usjagtig lærer er ikke blot en daarlig hjælp for eleverne;

men han værner dem til en stem vane. Istedensfor at belære dem vilde der han dem. Medens de skulde vænne sig til at bruge sine evner og til at arbejde med den rette lyst, undervises de paa en saadan maade, at de baade taber lyst til at studere, og at de forspilder sin tid paa usystematisk og tildels unyttigt arbejde. Men det gjælder ikke blot at bibringe eleverne kundskaber; det gjælder først og fremst at udbille deres aandsevner, at vække den rette sans for alt, som er skjønt og ædelt.

Vi maa lære at sætte pris paa vor dannelse, fordi den gjør os saa meget bedre skikket til at opfylde vore pligter som medlemmer af det verdslige samfund og af kirken; ikke fordi den sætter os istand til at tjene penge eller til at vinde ære og anseelse.

Pengemagten truer med at opsluge alt her i landet. Lad vore unge mænd og kvinder lære at indse, at lærdom indeholder noget godt i sig selv, at den indholder en magt, som gjør os selvstændig ligeoverfor penge; som sætter os istand til at handle fornuftig og til at modarbejde gale retninger inden samfundet. Efterselesten maa saa i arv efter os noget bedre end penge, ellers er det et daarligt maal, vi stræver mod. Vi kan godt spare os den møie at bygge læreanstalter for at pleie materialismens aand; den er en af de største onder, vi har at arbejde imod. Og netop til dette arbejde trænger vore skoler mænd med den rette opfattelse af sand dannelse; mænd med gode kundskaber og med faste principer.

Giver ikke meget af det Amerikanske skolesystem noksom bevis for, at quaeks lægger store hindringer iveien for grundigt og kraftigt arbejde i skolerne. Sag, som er af den allerførste vigtighed for en alsidig og grundig uddannelse, sættes tilside for det, som man anser for at være praktisk. Der lægges saa stort eftertryk paa methods, og undervisningen drives paa en mekanisk og aandløs maade. Eleverne bliver efterbære og autoritetstrælle. Istedensfor at opmuntre til selvstændighed søger man at dræbe al individualitet. A man who has got rid of his brains to make room for his learning.

Den indflydelse, som lærerne udøver paa eleverne, gjør vort ansvar saa meget større i valg af lærere. Det er vor pligt at se til, at de er vel skikkede for sin gierning, baade hvad karakter og hvad lærdom angaar.

Det tjenligste vilde være at ansætte specialister. Man vilde da saa mænd, som var vel hjemme i sine sager, og som tillige var fyldte med den rette begeistring for sit arbejde. Skjønt vi ikke altid kan faa specialister, kan vi dog ansætte mænd, for hvis lærdom man føler respekt; mænd under hvis ledelse det bliver en sand fornøjelse at erhverve sig kundskaber. Vi vilde da maaske ikke saa ofte spørge, om det betaler sig at læse det eller det sager.

Under saadanne mænd vilde eleverne arbejde med det rette maal for øie; og de vilde høste det rette udbytte af sit studium. Derjom der ikke er grundighed og begeistring hos læreren, vil hans arbejde ikke bære de frugter, som det burde. Uden denne høiere dannelse er det vankeeligt at frembringe den rette sympathy imellem lærerne og eleverne.

Vi liker helst at læse bøger skrevne af gode forfattere, og vi liker ogsaa bedst at lære af dygtige lærere.

De unge mænd og kvinder, som vi oplærer, vil paa grund af sine kundskaber udøve en indflydelse, som vil føles i kirke og i stat. Hvor vigtigt er det derfor ikke, at vore lærere er mænd, som føler sit store ansvar, som er istand til at veilede de unge med dygtighed, og som søger at give os kristne borgere.

Lad os fordre lærdom og karakter i dette vigtige arbejde.

L. S. Svenson.

Albert Lea Lutheran High School,

Feb. 22, 1892.

Kortf. Literatur bedømt i Udlandet. Det kritiske Ugekrift „Deutsche Literaturzeitung“ (Berlin) bringer i sit Nummer for 9de Januar d. A. en særdeles anerkjendende Anmeldelse af Prof. F. W. Bugges samtlige exegetiske Arbejder (Apostelen Paulus's Breve, Apostilernes Gjerninger, Peters og Judas's Breve, Lukas's Evangeliet) undertegnet O. Gleiss. Det heder bl. a.: „Forfatteren viser paa den ene Side Skrifterne i Lyset af den historiske Situation, af hvilken de er fremgaaet, og giver paa den anden Side en indgaaende Fremstilling af deres Indhold og Tankegang, saaat alle Enkeltheder finde sin Forklaring i Betragtningen af det Hele. Forfatteren kræver med Rette, at Bibelen skal forklare sig selv, og at de hellige Forfatters Tanker skal fremstilles i sin inderste Sammenhæng. Denne sin „historisk-organiske Methode“ udfører han klart og skarpt i alle sine Kommentarer, og Læseren følger med stedse større Interesse den aandrige Skriftgrundfers fint orienterende Fremstilling og føler sig stadig saa levende sat ind i Situationen, som om han levede i den. Vi haabe, at det maa lykkes den flittige Forfatter at kunne frembyde ogsaa de øvrige Bøger af den hellige Skrift, navnlig de Johanne'iske, for dem, der med ham nære det Ønske at kunne trænge dybere ind i de hellige Skrifter's evige Sandheder“.

Betalende Subskribenter.

Rev. D. Svenson, P. C. Brevig, Miss Olea Berger-son, Rev. D. Lofensgaard, Mrs. M. Galby, Capt. Luch, S. Nilfen, E. Krull, S. Nelsen, Mrs. H. Skadland, T. C. Sætra, Rev. Em. Christoffersen, Capt. Olsen, Rev. M. Koesod, A. E. Anderson, Erik Ellingsen, Mr. Hoff, J. A. Bergley, Rev. Roguli, Hanne Hong, Mrs. Gordon, Hans Johnshoy, Lina Fritsvold, Mrs. Lee, E. Lundberg, John Gulbrandsen, Rev. E. Dale, Rev. Xavier, Julia Williams, Aug. Halvorson, L. A. Larsen, Thorger Nilfen, A. E. Anderson, N. P. Leque, A. E. Lien, Axel Jacobson, Ole Peterson, Miss Hilda Jacobson, Rev. T. Larsen, Ole H. Solum, Hans N. Mohn, John D. Lunke, Rev. H. Magelsen, B. Gulbrandsen, H. Gulbrandsen, Rev. D. T. Lee, Rev. E. Peterson, Rev. Maatesiad, E. L. Bohle, P. T. Larsen, J. Thompson, A. Helgeland, A. T. Harstad, Tollef A. Harstad, Thomas Wiltson, Chr. Nelson, Alf Hong, Prof. Halland, Rev. D. Grem, Terje Skadland, Ole A. Kiland, Ed. Tallaksen, M. A. Knudsen, L. D. Thorpe, Rev. Blomholm, L. Suckow, Rev. D. Otteson, Nils D. Brakke, Rev. J. G. Monson, G. A. Gubberud, W. Christoffersen, Ole Reitan, S. Pedersen, G. A. Hal-

vorsen, John Olsen, Rev. Christensen, H. B. Hansen, C. D. Johnsen, A. Strinden, Rev. Rosholdt, Rev. Rusted, Hans N. Mohn, D. H. Solum, A. Wilson, H. Hernes, Rev. Turmo, J. D. Scheie, G. Warlin, Stina Berg, Math. Hansen, D. H. Doxrud, D. Kalvestrand, P. Skaaland, N. E. Nelson, Rev. Kittelsby, P. Jerman, T. E. Andvord, T. Fortua, Rev. Bergh, Rev. B. Koren, Rev. E. P. Jensen, Rev. Strand, Rev. Langeland, Hon. Wollan, Rev. Chr. Magelsen, Pyder Jonhanson, N. D. Styve, Ed. Hendersen, John Opdahl, D. E. Høsla, D. E. Høsla, E. J. Suckow, Mrs. N. Knutsen, Chr. Hole, J. T. Johnson, D. M. Wick, J. E. Knoff, G. D. Dahl, J. P. Haave, J. N. Garness, E. E. Nelson, D. H. Elthaug, H. E. Møfater, P. Foslin, Th. Brusjegaard, Rev. Carlsen, Rev. Vee, M. Lind, Rev. H. A. Preus, T. A. Skov, A. J. Fadness, Ola A. Solheim, D. G. Fjelland, D. Gundersen, E. Balstad, John Sateren.

Gaader.

Mit Første er i Bondens Ro
Og Herregaarder hjemme,
Hvor Nøget stander trygt i Ro
For Vind og Veir igjemme.

Mit Andet ofte strækker sig
Genover stride Strømme,
Hvor gierne du benytter mig
Nittedetfor at sømme.

Mit Tredje ingen Gjenstand er,
Men vejer dog paa noget;
En Koreviser tidt frember
Det lille Ord i Sproget

Mit Fjerte er en Følgesvend,
En Fælle ved din Nøje,
Og hvis du har i mig en Ven,
Paa det dig vist fornye.

De første Led af dette Ord
Tilsammen monne blive,
Til nogle Dyr, hvorom jeg tror
Du dem vist ei kan lide.

Det tredje Led saa mange glæder,
Fiskene og elsker det.
Omvendt alle af det øder;
Du vist af det har spist dig mæt.

Det hele er en By; hvorhen
Den ligger, vil jeg ikke sige.
Vær nu rask og gjæt, min Ven!
Du gætter vist, om du ei ved, hvor den skal ligge

Oplosning paa Gaaderne i Nr. 2.

1. Rose. 2. Atlas.

Herren er sandelig opstanden!

(Af Peter Andreas Jensen.)

Jesus Kristus er opstanden,
Det er Paaskedagens Bud.
Jubler, Kristne, med hinanden!
Underet er sket af Gud.
Villig gav sit Liv han hen,
Vældig tog han det igjen;
Bort da med Langfredags-Sorgen!
Signe Gud vor Paaskemorgen!

Nu er Nattens Mulm bortjaget,
Nu er tændt vor Livsens Sol,
Nu er Templets Forhæng draget
Bort fra Herrens Naadestol.
Stenen over Graven lagt,
Splintret blev af Herrens Magt;
Kristus bragte Liv i Døden;
Han stod op med Morgenroden.

Da, først da han havde bundet
Satans Magt og Argelyst;
Da, først da var Seiren vundet; —
Lovet være Jesus Krist!
Herrens Vegem' laa i Jord,
Men i Anden han nedfor
For i Helved' selv at seire
Seiren over alle Seire.

Men ved ham vi og har vundet
Evig Seier, evig Fred,
Og igjennem Graven fundet
Veien frem til Salighed.
Kan Guds Folk da frygte? nei!
Om det døer, det dør dog ei!
Spødt i Jorden kun det blunder,
Til det sker — det sidste Under.

Da skal alle Stene briste,
Alle Grave aabnes brat,
Og de Første med de Sidste
Baagne af den lange Nat.
Slægt paa Slægt skal vandre frem
Til det nye Jerusalem,
Der, hvor Kristus selv vil møde
Alle, som i Kristus død. —

Vad os dø, at vi kan leve!
Dø fra Synden mer og mer!
Og ved Troens Kraft os hæve
Opad, — der hvor Kristus er!
Venner! blot en liden Stund,
Saa er endt den sidste Blund;
Da skal Paaste Morgenrøden
Bringe evigt Liv i Tøden!

Tacoma Building & Savings Association

Spare-Bank,

Theaterbygningen Hjørnet af C og 9 de Strs.

Åben daglig fra Kl. 10 til 3.

Løverdags fra Kl. 10 til 1 og 6 til 8 Aften.

Indbetalt Kapital \$100,000.

L. E. Post, President.

E. H. Hatfield, Vice President.

P. V. Caesar, Kasserer.

J. Le. B. Johnson, Assist. Kasserer.

Betaler 6 Procent årlig Rente paa Spare-Indskud.
Renten krediteres kvartalsvis.

Ward T. Smith Company.

Incorporated April 10th, 1891.

Capital Stock Paid up, \$100,000.

Room 505 California Building,

TACOMA, WASH.

✧ ✧

Ward T. Smith Co. eier og sælger alle Lotter rundt Lutheran University. Lotterne sælges for 100 Dollars pr. Lot, 25 x 100 Fod, Hjørnelotter koster \$25 extra og sælges kun i Forbindelse med de 3 nærmeste Lotter. Betalingsvilkårene er: mindst 10 pr. Ct. Kontant og 5 pr. Ct. hver Maaned eller 25 pr. Ct. Kont., 25 pr. Ct. om 6 Maaneder, 25 pr. Ct. om et Aar og 25 pr. Ct. om 18 Maaneder, — eller 50 pr. Ct. første Maaned og Resten om et Aar eller 18 Maaneder. Er alt betalt inden 6 Maaneder, kræves ingen Rente, ellers er Renten 6 pr. Ct. For fuld kontant Betaling gives 5 pr. Ct. Afslag (Discount) af Kjøbesummen. Recording of Deeds koster \$1.25 for nogle og 1.50 for andre; en Abstract of Title koster \$2. Glem ikke at faa disse vigtige Papirer i Orden.

Frank D. Nash,

Lawyer,

Fidelity Building,

Cor. 11th & B. R. Str.s,

TACOMA, WASH.

✧ ✧

Advokat Nash har bidraget til „Lutheran University” og nu i over et Aar været vor Sagfører. Vi anbefaler ham paa det bedste, som en særdeles paalidelig og samvittighedsfuld Mand, hvem enhver trygt kan betro sine Sager til. —

THE LUTHERAN
UNIVERSITY HERALD

udkommer en Gang om Maaneden og
koster forskudsvis

50 CENTS PR. AAR.

ADRESSE:

“THE LUTHERAN UNIVERSITY HERALD,”

California Building, Room 505,

TACOMA, WASH.

Redaktører: Past. B. Hørstad og Past. P. Langseth.

* * *

Subskribentjamlere

faar paa 5 betalende Abbonenter den 6 te frit.

Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

Sto og Stovler

til billigste Priser og af bedste Sort

hos

S. Olson, 1912 Jefferson Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of Cost sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. Med med de høie Priser,” siger S. Olson. Herald anbefaler paa det bedste.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.